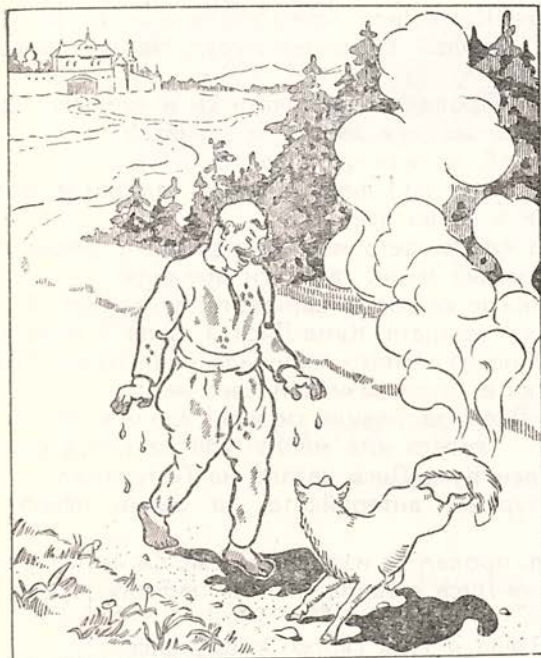

— Сжгласен съм, — рекъл царя, — да се сватосаме... А кога да е сватбата.

— Ние. — рекла Кума-Лиса, — да речеш тоз час, сме готови... Но нека да бжде в неделята, шо иде. Ала да знаете: ще ви дойдем с много сватове, та да пригответе за всички.

— Много добре, много добре, — зарадвал се царя, — та и аз това искам.

Дошла неделя Кума-Лиса подбрала със себе си Потурана и тръгнали за невестата. Но как да извела Потурана та-къв пред Царя, чуди се и се мае горката Кума. Нито от ризата му, нито от гашите му можеш да извадиш здрава кржпка. Но нали е хитра скоро се сетила.

Като наближила царския дворец тя бутнала Потурана в една локва, изваляла го, окаляла го, окървавила го, а сама тя си вжрзала на опашката едно шумнато клонче и дигнала из пжтя прах и дим. Царя

като видял този прах рекъл:

— Брей, брей, колко много сватове идат! Бжрзайте, всичко да бжде готово!

Ето след малко пристигнали Кума-Лиса и Потуран. Царя щом ги видял, запитал:

— А, де е, Кума-Лисо, зетя, шо ми го толкоз хвалеше?

— Остави се, царю честити! Ти не знаеш шо ни сполете! Разбойници ни срещнаха на пжтят и остави, че едни от сватовете утрепаха, другите разгониха, но и зетят едвам с една душа се спаси; браха му и дрехи и всичко.

— Брей, — рекъл царя, — такава ли е работата! Скоро нови дрехи да му се ушийат.

Ушили нови дрехи и Потуран ги облякъл. Но нали сиромаша не виждал други пжт в живота си такива дрехи, взел да се оглежда. Царя попитал да не би да не харесва дрехите.

— Разбира се, — рекла Кума-Лиса, — брат ми такива дрехи не облича дори ни в делник.

— По-скоро, — викнал царя, — направете му по-хубави.